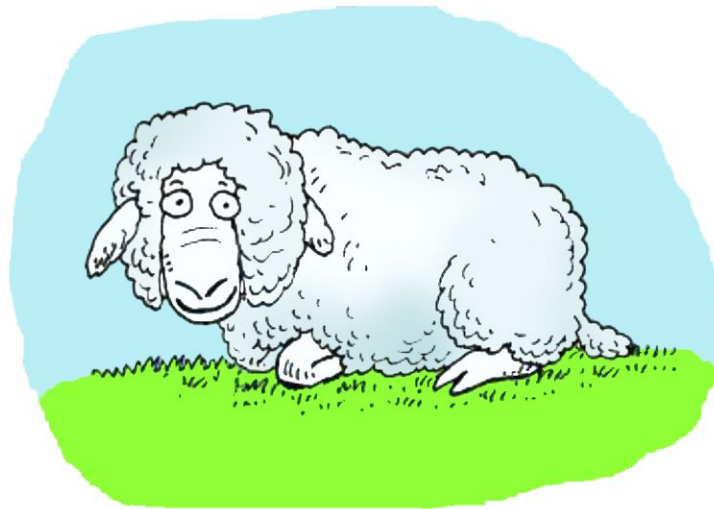

ĐA-VÍT

CHĂN CHIÊN

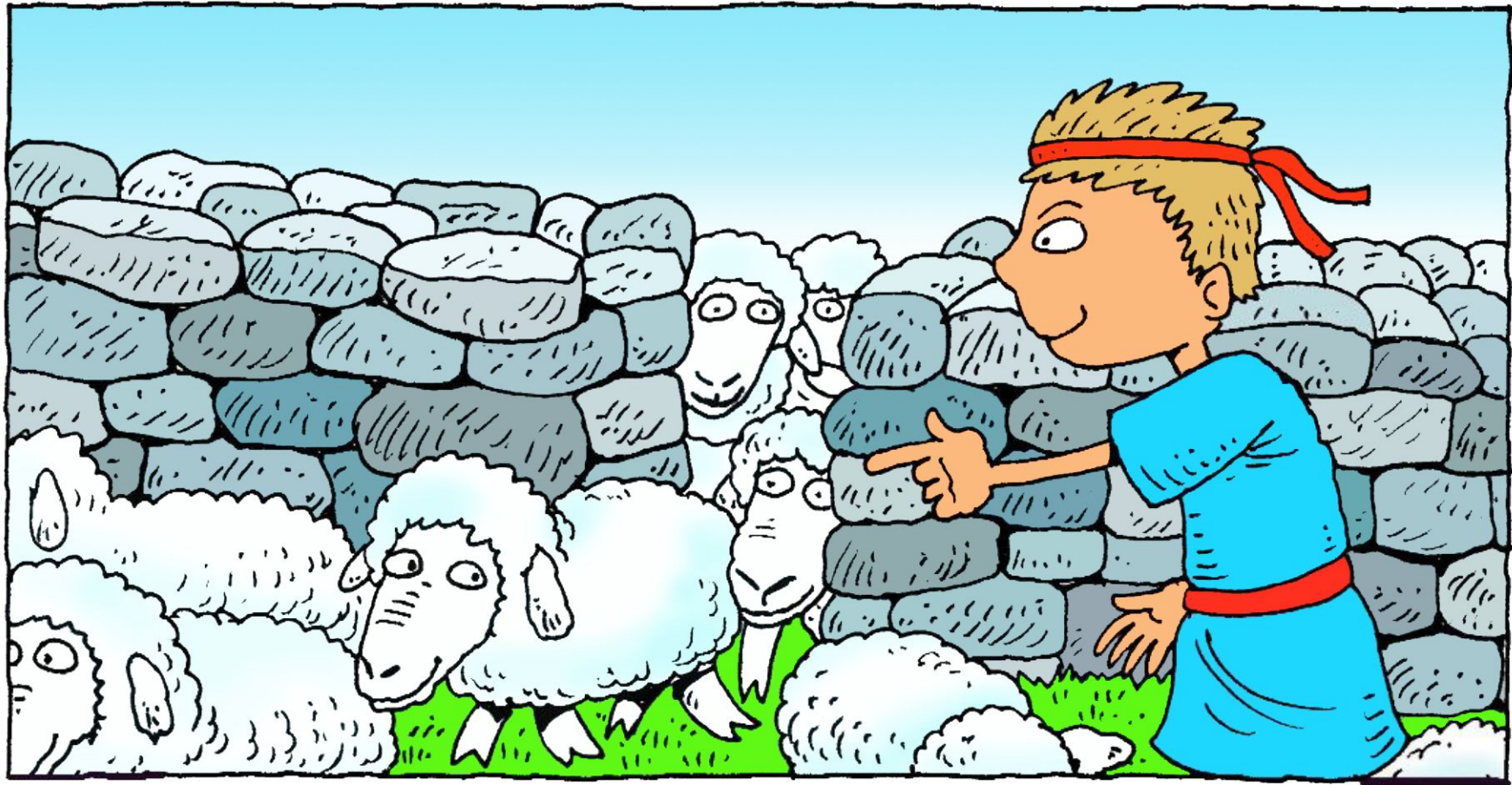

Hằng ngày Đa-vít chăn chiên,
Đã bày mình đến đồng xanh, nước lành.
Bầy chiên không thích tranh giành,
Nghe người chăn gọi, hiền lành theo sau.

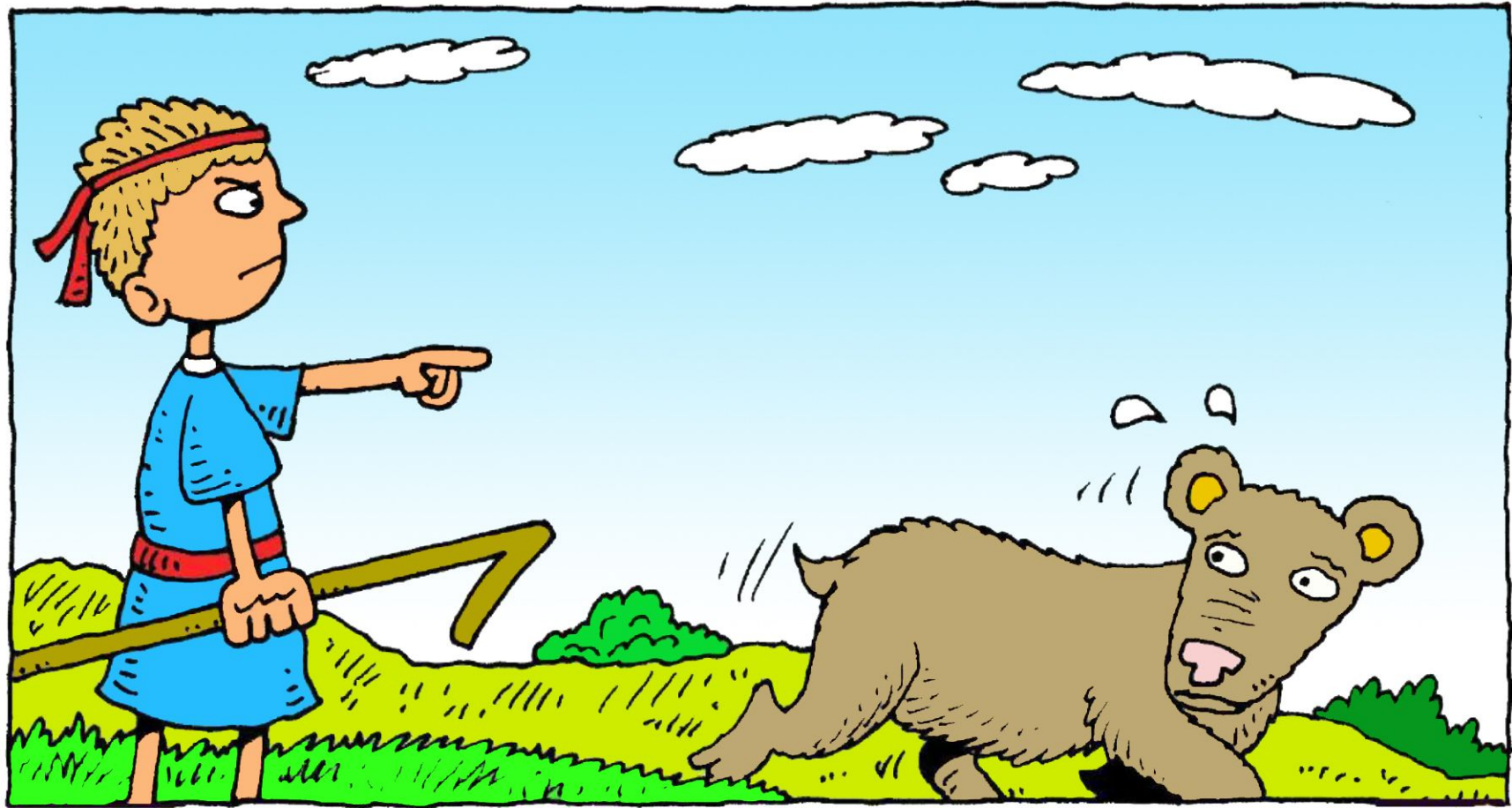
Bầy chiên gặm cỏ bên nhau,
Bóng cây, Đa-út cho bầy nghỉ ngơi.
Không tiếng nhạc, chẳng đi chơi,
Tiếng nũng nịu chăm sóc cho tiếng con chiên.

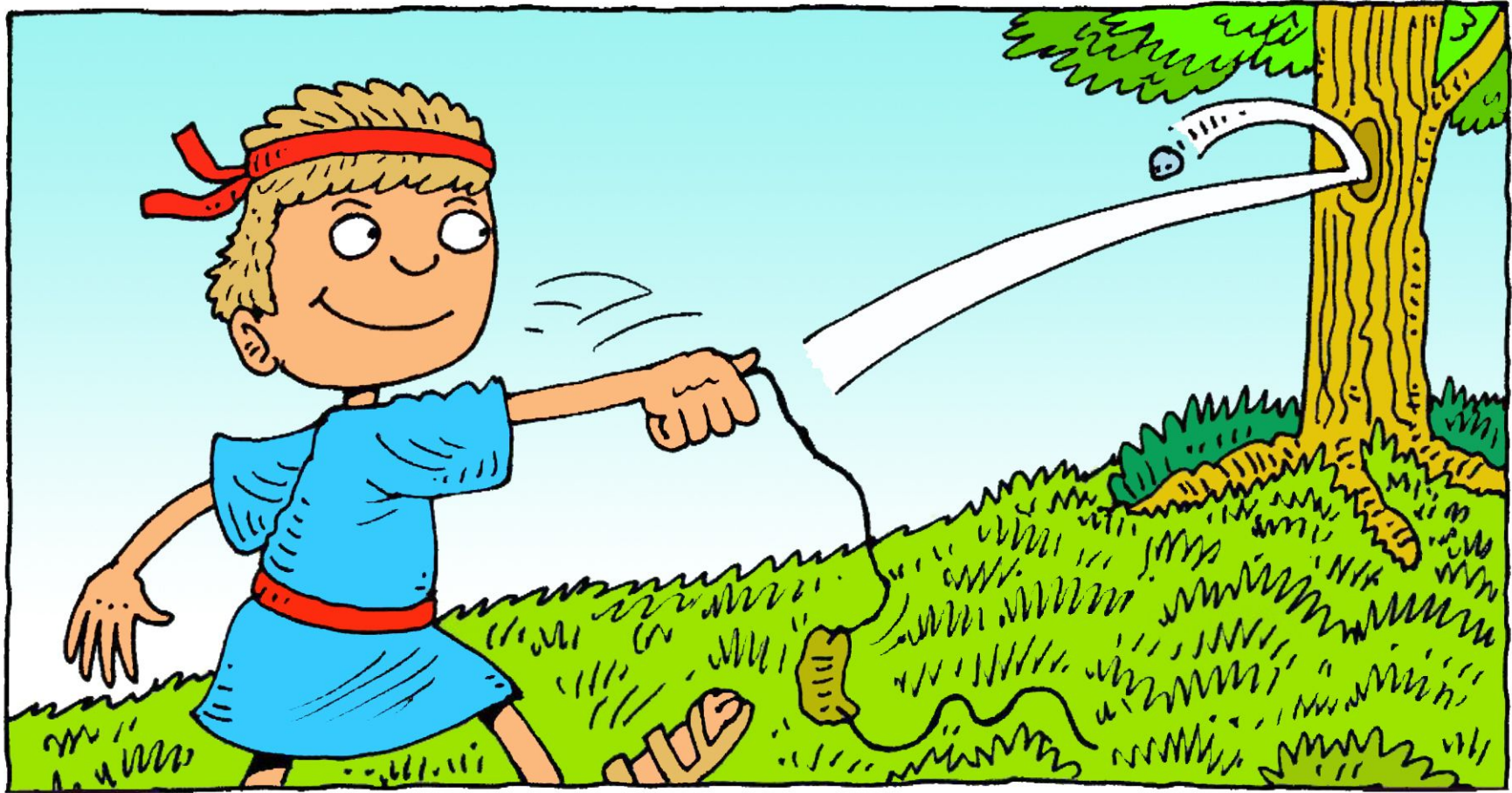
Mỗi con đều có tên riêng,
Cậu biết tính nết từng con kỹ càng.
Đã bày chiên trở về ràn,
Đếm chiên đầy đủ mới vào nghỉ ngơi.

*Nếu chiên đi lạc, rong chơi,
Cậu đi tìm kiếm khắp nơi, vác về.
Yêu thương an ủi vãn về,
Mất mà tìm được niềm vui tuyệt vời.*

*Có khi thú dữ đến nơi,
Cậu liền đánh đuổi, quên mình vì chiên.
Đêm ngày cầu nguyện thường xuyên:
“Chúa ơi xin giũ bầy chiên an bình.”*

*Khi rảnh rỗi, lúc một mình,
Người chăn Đa-vít siêng năng tập tành.
Sư tử, gấu đến tung hoành,
Ném tránh đá sỏi, chúng liền lui đi.*

Lời ca tiếng hát còn ghi:
“Chúa luôn chẵn giữ vì là chiên thơ.
Dù cho nguy khó bất ngờ,
Lòng con tin cậy, trông chờ Chúa thôi.”